5.6. LOCATIES IN DE GEMEENTE KERKRADE (GEMEENTENUMMER 210)

210 - 1. (201-322) Mijnterrein van de voormalige mijn Laura. De mijn werd in 1972 geintegreerd met de mijn Julia. Het terrein heeft een oppervlakte van ca. 14,9 ha. en is momenteel eigendom van de gemeente Kerkrade. Mijnsteen afkomstig van de mijn Laura werd gestort op de storten ten westen van het mijnterrein (310 - 3.en 4.) of in de voormalige bruinkoolgroeve "Anna" te Haanrade (210 - 10). De mijngebouwen van de Laura zijn gesloopt en op het westelijk deel van het terrein zijn huizen gebouwd. Op het terrein, en dus ook onder de huizen, is een laag mijnsteen van 5-15 m. dikte aanwezig, die hier door Laura en Vereeniging in het verleden is gestort (mededeling Laura en Vereeniging en gemeente Kerkrade).

210 - 2. (203-323) Mijnterrein van de voormalige mijn Julia. De kolenproduktie werd bij deze mijn in 1974 gestaakt. Het terrein dat een oppervlakte heeft van ca. 118,2 ha. is momenteel nog steeds eigendom van Laura en Vereeniging. De mijnsteen die in het verleden door de mijn werd geproduceerd is niet op een berg terecht gekomen maar over het gehele terrein uitgespreid. Op het terrein komen daarnaast enige voormalige slikvijvers voor (210 - 2.d. en 2.e.). Op het noordelijk deel van het terrein (210 - 2.a.) is een NAVO- wapendepot aangelegd. Verder zijn op het terrein onder andere gevestigd de steenfabriek "Nievelsteen", die gebruik maakt van mijnsteen voor de produktie van bakstenen, "Laura metaal" en een electrische centrale. Ten aanzien van het storten van mijnsteen door de mijn Julia kan het volgende worden opgemerkt.
De mijn Julia beschikte in het verleden over 2 stortmogelijkheden, te weten een plateaustort als opvulling en uitbreiding van haar eigen mijnterrein en de oude bruinkoolgroeve "Anna" te Haanrade (210 - 10.). Als uitwijkmogelijkheid beschikte de mijn over het nieuwe stort van de mijn Laura (310 - 4.a.). In 1925 is men op het mijnterrein van de Julia begonnen met storten ter vorming van het mijnterrein. Het storten verplaatste zich in de loop der tijd in oostelijke richting naar de rivier de Worm. Het terrein loopt in de richting van dit riviertje af. De ondergrond bestaat uit leemhoudend materiaal en was moeras- achtig. In het verleden is een meander van de Worm geheel opgevuld met mijnsteen (mededeling Laura en Vereeniging). De hoogte van het plateaustort bedraagt gemiddeld ca. 12 m. en heeft op de taluds gedeeltelijk een begroeiing met onder andere berken, die zich zelf verder uitzaaien. De hellingshoeken van de taluds bedragen ca. 15 graden. Het stort lag ver van bebouwde gebieden af. Het storten in de oude bruinkoolgroeve "Anna" is in 1960 begonnen en heeft waarschijnlijk tot het sluiten van de mijn voortgeduurd.
Het transport naar het plateaustort geschiedde tot 1953 met behulp van spoorwagons. Daarna is men uit economische

overwegingen overgegaan op het storten met behulp van vrachtwagens. Naar de groeve "Anna" geschiedde alle vervoer per vrachtwagen.
Het te storten materiaal bestond hoofdzakelijk uit zuivere mijnstenen en wasserijstenen in een verhouding van 1:2. Per dag werd in 1967 ca. 2.100 ton steen gestort, verdeeld over 700 ton mijnstenen en 1.400 ton wasserijstenen. De grootte- verdeling was voor de wasserijstenen gemiddeld 20 mm. en voor de mijnstenen tussen 10 en 500 mm. Beide afvalprodukten werden door elkaar gestort. Indien steenslik werd gestort, geschiedde dit uitsluitend in de groeve "Anna". In 1972 is men bij Laura en Vereeniging begonnen met het afgraven van het nieuwe stort van de mijn Laura (310 - 4.a.). De mijnsteen werd afgevoerd naar de wasserijen van de Julia. Na de scheiding werd het kolenslik gebruikt als brandstof in de electrische centrale. Een gedeelte van de mijnstenen kon door de steenfabriek "Nievelsteen" worden gebruikt voor de vervaardiging van bakstenen. Ook werden hiervoor mijnstenen afkomstig van de Julia gebruikt. De onbruikbare mijnstenen werden naar het nieuwe steenstort van de Laura teruggevoerd. Waarschijnlijk is ook een gedeelte op het mijnterrein van de Julia achtergebleven of in de groeve "Anna" gedeponeerd. Ook is het mogelijk dat het onbruikbare materiaal in de ten noorden van het mijnterrein gelegen "Hermangroeve" (210 - 7.) is gestort. Op het terrein van de Julia is in ieder geval verwerkte mijnsteen van de steenbergen Laura, Emma/ Hendrik (die gedeeltelijk ten behoeve van kleiwinning onder het stort door DSM wordt afgegraven) en enige Duitse steenbergen aanwezig (mededeling Laura en Vereeniging). Het onbruikbare slik werd of naar de groeve "Anna" afgevoerd, of in kunstmatig in het plateaustort aangelegde vijvers gedeponeerd (210 - 2.d. en 2.e.). Tevens werden (en worden) in deze uitgegraven delen van het plateaustort vliegas en slakken van de electrische centrale gestort.
In 1952 heeft zich aan de oostzijde van het plateaustort van de Julia een afschuiving van een ca. 10 m. hoog talud voorgedaan waardoor een locomotief omlaag stortte. De verschuiving had over een lengte van 100 m. en een breedte van 5 m. plaats en werd veroorzaakt door een te grote druk op de onderliggende kleilaag, die werd weggeduwd.
In 1972 werd in het steenstort brandt ontdekt. Na overvloedig inwateren van het betrokken gebied werd het brandend materiaal volledig uitgegraven en naar de vijver in de voormalige "Hermangroeve" (210 - 7.) vervoerd. De afgegraven hoeveelheid bedroeg ca. 10.000 ton. De oorzaak van de brand was broei, ontstaan door het door elkaar storten van diverse afvalstoffen en mijnsteen (Greven, 1967,1978).

210 - 2.a. (203-323) Op deze plaats is op de dalbodem van het Wormdal een pakket mijnsteen gestort in verband met de aanleg van een NAVO-wapendepot. De rivier de Worm moest ten gevolge hiervan worden

omgelegd. De opvulling van het Wormdal op deze plaats heeft volgens Steenbergafgravingen B.V. plaatsgevonden met mijnsteen afkomstig van het terrein van de Julia, ca. 360.000 ton mijnsteen afkomstig van het terrein van de Willem Sophie, ca. 540.000 ton mijnsteen afkomstig van de steenberg Emma/Hendrik en ca. 135.000 ton mijnsteen afkomstig van de steenberg van de Oranje- Nassau III. Het aangebrachte mijnsteenpakket heeft een dikte van ca. 3-10 m.

210 - 2.b. + 2.c. (203-323) Op deze locaties bevonden zich in het verleden slikvijvers. Dit is middels bestudering van luchtfoto's vastgesteld.

210 - 2.d. + 2.e. ((203-322) Op deze plaatsen zijn in het verleden kunstmatig slikvijvers aangelegd. In het mijnsteenplateau werden hiertoe kuilen uitgegraven. Rondom deze kuilen werden dijken van ca. 10 m. hoogte opgeworpen. Op luchtfoto's uit 1965 was de noordelijke slikvijver (210 - 2.d.) nog niet aanwezig, de zuidelijke wel. De slikvijvers hadden een totale oppervlakte van ca. 5 ha., een diepte van ca. 10 m. en een inhoud van ca. 250.000 kubieke meter (Hoefnagels, 1974). De putten werden in eerste instantie gebruikt voor het opslaan van slik. Later is het slik deels uitgegraven en zijn de putten ook gebruikt voor het storten van vliegas afkomstig van de electrische centrale. Het storten van vliegas vindt momenteel plaats in de noordelijke put (210 - 2.d.). De zuidelijke put (210 - 2.e.) is, na geheel te zijn opgevuld met vliegas, afgedekt met een folie en een laag dekgrond (mededeling Laura en Vereeniging).

210 - 2.f. (203-321) Visvijver. In het verleden is dit waarschijnlijk ook een slikvijver geweest.

210 - 3. (203-321) Terrein "Beerenbosch". Het oostelijk deel van het terrein is bebost. Er bevindt zich daar geen mijnsteen. Op het terrein ligt de steenberg van de voormalige Domaniale mijn (210 - 3.a.).

210 - 3.a. (203-321) Mijnsteenberg "Beerenbosch". In het verleden werd op deze berg de mijnsteen afkomstig van de Domaniale mijn gestort. De steenberg, die grotendeels nog aanwezig is, had in 1974 een grondoppervlak van ca. 3,5 ha., een hoogte van ca. 40 m. en een massa van ca. 1.600.000 ton. Het terrein van de steenberg was eigendom van de N.V. Domaniale Mijnmaatschappij (Hoefnagels, 1974). De berg is relatief oud en grotendeels begroeid.
Het Beerenboschterrein is aangekocht door de gemeente Kerkrade. De berg is gemodelleerd en afgedekt met teelaarde. Momenteel heeft de berg een recreatieve functie (mededeling gemeente Kerkrade).
De Domaniale mijn bezat 2 stortplaatsen, namelijk "Beerenbosch" met een puntstort (waarop een klein plateau) en "Ham" (210 - 5.)

met een plateaustort. Het stort op de Beerenbosch werd in 1934 opgericht op een terrein dat afhelt in noord- westelijke richting. De ondergrond van het terrein bestaat uit kleihoudend materiaal. Het stort is tot de sluiting van de Domaniale mijn in 1969 in gebruik geweest, voornamelijk voor mijnstenen. De flanken van het stort hebben hellingen van 28-37 graden. Het stort lag niet in de directe omgeving van enige bebouwing. Op of in de directe omgeving van het stort lagen geen slikbassins. Het hoogste punt van het stort lag in 1967 op ca. 48 m. boven het maaiveld. De uitbreiding van het stort vond destijds plaats in westelijke richting.
Het transport naar het stort geschiedde met tranportbanden. Er werd tijdens het storten water gebruikt ter bevordering van de zetting van het stort.
Op de Beerenbosch werden uitsluitend zuivere mijnstenen gestort. In 1967 was de gemiddelde toevoer ca. 150 ton per dag. De gemiddelde grootte van de zuivere mijnstenen bedroeg ca. 300 mm.
Aan het eind van de 60-er jaren werd de oostzijde van het stort afgegraven ter verkrijging van stenen voor vulling ondergronds. Het afgraven geschiedde met een bulldozer, terrasgewijs van bovenaf.
Op het stort Beerenbosch heeft zich in 1937 aan de westzijde een verschuiving voorgedaan. Op die plaats bevonden zich in het terrein een tweetal vijvers. Toen de voet van het stort aan de oever van een der vijvers kwam schoof op een gegeven moment als gevolg van beweging in de ondergrond de gehele vijver dicht met mijnstenen.
In het stort heeft voor zover bekend nooit brand plaatsgevonden (Greven, 1967,1978).

210 - 3.b. (203-320) Voormalige luchtschacht van de Domaniale mijn. In 1971 is het terrein ter grootte van ca. 3,6 ha. met enige daarop aanwezige gebouwen verkocht aan de "Eschweiler Bergwerk Verein" (EBV). Door de EBV wordt in deze schacht nog water opgepompt om het waterpeil in de Duitse mijnen op peil te houden.

210 - 3.c. (203-321) Aan de noordzijde van de berg is een voormalige akker bestemd voor woningbouw. Over het terrein is een hoeveelheid mijnsteen afkomstig van de steenberg uitgevlakt.

210 - 4. (203-319) Mijnterrein van de voormalige Domaniale mijn (schacht Willem). De Domaniale mijn is in 1969 gesloten. Het terrein dat een oppervlakte heeft van ca. 17 ha. is momenteel eigendom van de gemeente Kerkrade. Overal om het terrein heen is woonbebouwing. Op het terrein is een kleine hoeveelheid mijnsteen aanwezig (2-3 m.) (mededeling gemeente Kerkrade). De mijngebouwen zijn geheel gesloopt.

210 - 4.a. (203-319) Op dit deel van het terrein is een complete nieuwbouw-wijk gerealiseerd.

210 - 4.b. (203-318) Op deze hoek van het terrein was de mijn Neuprick gevestigd. Deze mijn was eigenlijk de voorloper van de Domaniale en was in bedrijf tussen 1852 en 1904. Het terrein is na de sluiting van de mijn in gebruik genomen door de Domaniale. Er heeft een aanvulling met mijnsteen op het terrein plaatsgevonden. Momenteel is het terrein gedeeltelijk bebouwd en is er een sportveld op aangelegd.

210 - 5. (202-318) Mijnterrein Nullanderstraat. Het terrein dat een oppervlakte heeft van ca. 27,5 ha. was in het verleden eigendom van de N.V. Domaniale Mijnmaatschappij. De Domaniale mijn is in 1969 gesloten. Momenteel is het terrein eigendom van de gemeente Kerkrade. Op het terrein (210 - 5.a.) ligt een van de oudste schachten, de schacht Nulland, die als herinnering aan het mijngebeuren en ook vanwege zijn historische waarde in tact gehouden dient te worden (Hoefnagels, 1974).

210 - 5.a. (202-318) Volgens de gemeente Kerkrade heeft ergens op dit terrein in het verleden een slikvijver gelegen. De slikvijver is middels veldonderzoek niet aangetoond, wel werd aan de randen van het terrein mijnsteen aangetroffen.

210 - 5.b. (201-318) Mijnsteenstort van de voormalige Domaniale mijn. Het terrein is eigendom van de gemeente Kerkrade. Het steenstort is gemodelleerd en beplant. Er zijn wandelpaden op aangelegd. Op het terrein ligt in het zuiden de nieuw aangelegde Hamstraat. Deze straat is dus op mijnsteen gefundeerd (mededeling gemeente Kerkrade).
De Domaniale mijn beschikte over 2 stortplaatsen, namelijk Beerenbosch (210 - 3.) met een puntstort en Ham (ten westen van de schacht Nulland) met een plateaustort. Het stort in de Ham werd opgericht in 1952 op een terrein dat iets afloopt van west naar oost. De ondergrond bestaat uit kleihoudend materiaal en was drassig. Het stort werd van noord naar zuid opgebouwd. Aan de zuidzijde heeft het plateau taluds met hellingen van ca. 35 graden. De hoogte varieerde van 8 tot 15 m. In de directe omgeving van het stort was geen bebouwing aanwezig.
Het transport geschiedde op de Ham met behulp van spoorwagens (zijlossers) over een spoor dat regelmatig met het groter worden van het stort werd verplaatst.
Naast een hoeveelheid puin werden op het stort zuivere mijnstenen en wasserijstenen gestort in een verhouding 4:1. De produkten werden door elkaar heen gestort. In 1967 bedroeg de gemiddelde toevoer op de Ham ca. 500 ton per dag. De gemiddelde grootte van de zuivere mijnstenen was ca. 300 mm.; van de wasserijstenen was ca. 35% kleiner dan 10 mm, de rest was groter.
Voor zover bekend is in het stort nooit brand voorgekomen (Greven, 1967,1978).

210 - 5.c. (201-318) In de fundering van deze spoorlijn is mijnsteen toegepast. Dit is middels veldonderzoek vastgesteld.

210 - 6. (200-318) Mijnterrein van de voormalige mijn Willem-Sophie. Deze mijn is in 1970 gesloten. Het terrein heeft een oppervlakte van ca. 45,5 ha. en is eigendom van de gemeente Kerkrade. De bedrijfsgebouwen en het opslagterrein van de mijn lagen ten noorden van de spoorlijn, terwijl ten zuiden van de spoorlijn de steenberg (210 - 6.b.) lag. Op het terrein ten zuiden van de spoorlijn is momenteel de galvano- industrie Caja gevestigd. Bovendien is op een deel van dit terrein materiaal afkomstig van de firma Diederen (slikberg Diederen) aanwezig. Dit materiaal, dat afkomstig is uit West- Duitsland, is mogelijk chemisch verontreinigd.

210 - 6.a. (200-318) Op deze plaats stonden de mijngebouwen van de Willem-Sophie. De gebouwen zijn gesloopt. Het terrein dat op het ogenblik braak ligt is geegaliseerd. Op het terrein is geen mijnsteen aanwezig. In het verleden is op het terrein waarschijnlijk slik gestort.

210 - 6.b. (200-318) Mijnsteenberg van de Willem- Sophie. De mijnsteenberg is voor een groot deel nog aanwezig. De berg is niet begroeid. In 1974 had de berg een grondoppervlak van ca. 10 ha., een hoogte van ca. 35 m. en een massa van ca. 3.600.000 ton (Hoefnagels, 1974). Voor de aanleg van het NATO- terrein in het Wormdal (210 - 2.a.) werd ca. 360.000 ton mijnsteen afgegraven (mededeling Steenbergafgravingen B.V.). De berg wordt momenteel nog steeds afgegraven in verband met de winning van de rode gebrande mijnsteen (WISO- split) die aan derden wordt doorverkocht. Er is op dit ogenblik naar schatting nog ca. 1.800.000 ton mijnsteen op het stort aanwezig.
In 1912 is men in de noordelijke hoek van een terrein, gelegen ten zuiden van de spoorlijn Kerkrade - Spekholzerheide, en begrensd door de Grachterstraat, de Parallelweg, de Eijkerstraat en de Hamstraat, begonnen met het oprichten van een puntstort (puntstort I). In de daar op volgende jaren werden in zuidwestelijke richting meerdere puntstorten opgericht (in 1925 stort II en in 1928 stort III). In 1962 tenslotte ging men over tot het tegen stort III aanleggen van een plateaustort. Het terrein waarop het stort is gelegen heeft een loss- achtige ondergrond die varieert van 2 tot 10 m. dikte. Daaronder ligt een met grind gemengde zandlaag, waaronder zich kleiachtig zand bevindt. Het terrein loopt licht af in zuidelijke richting. Aan de zuidwest- en noordzijde van het stort ligt woonbebouwing. In 1967 bedroeg de grootste hoogte op stort III ca. 70 m. boven het maaiveld, terwijl het plateaustort een grootste hoogte van ca. 35 m. boven het maaiveld had. De flanken van de puntstorten hadden hellingen varierend van 28 tot 40 graden. Het

plateaustort had taluds met hellingen van gemiddeld 34 graden. In de directe nabijheid van het stort bevonden zich destijds meerdere slikbassins, waarvan er een (210 - 6.d.) in het talud van het plateaustort lag. In het stort was een tunnel gegraven, die de verbinding vormde tussen steenbrekerij en schacht Melanie. Op een gedeelte van het oude stort werden (en worden) werkzaamheden verricht ten behoeve van het afgraven van verbrande stenen (het zogenaamde WISO- split of rode as). In 1967 had het stort alleen nog uitbreidingsmogelijkheden in zuidelijke richting.
Het transport van het te storten materiaal naar de diverse puntstorten geschiedde met behulp van kipwagens langs een railbaan naar het stort, vanwaar het materiaal met behulp van transportbanden naar het eigenlijke stortpunt werd gebracht. Toen in 1962 het plateaustort werd aangelegd ging het transport vanaf de steenbrekerij met behulp van vrachtwagens. Het storten op puntstort II gebeurde met waterspoeling. Op stort III werd watersproeiing toegepast, ter verkrijging van een goede zetting van het stort en het bestrijden van de reeds jaren in het stort aanwezige brand.
Naast zuivere mijnstenen en wasserijstenen werden op het stort tevens terreinafval en sintels van het ketelhuis gebracht. In 1967 werden per dag ca. 1000 ton zuivere mijnstenen en wasserijstenen door elkaar heen gestort in een mengverhouding van 1:1,5. De gemiddelde grootte van de zuivere mijnstenen was 150 mm. en van wasserijstenen ca. 30 mm. De stenen van 0 tot 16 mm. kwamen niet op het stort terecht. De jaarcijfers bedroegen in 1967 voor de wasserijstenen 90.000 ton en voor de zuivere mijnstenen 60.000 ton. Er werden in die tijd ca. 4 mijnwagens mijnafval per week op het stort gebracht. Waarschijnlijk werd in 1969 ca. 800 ton mijnsteen per dag uit de lopende produktie van de Willem- Sophie naar de Deltawerken afgevoerd (Limburgs Dagblad, 14-6-'69).
Verschuivingen hebben zich in het stort niet voorgedaan. Wel traden in de jaren 1925, 1942 en 1948 gasontploffingen op, die vermoedelijk veroorzaakt werden doordat het stort brandde. De oorzaak van de brand in het stort ligt in het feit dat vanaf 1912 de ketelhuis- sintels ongeblust op het stort werden gebracht. Daar tussen de destijds gestorte stenen nog tot ca. 30% kolen voorkwamen is het niet te verwonderen dat brand ontstond. Deze werd nog bevorderd doordat rond 1920 de arbeiders die op het stort werkzaam waren bij koud weer open vuren op het stort aanlegden. De eenmaal begonnen brand werd niet bestreden daar de middelen hiervoor onbekend waren en bestrijding daarom niet mogelijk werd geacht. Daar de opvolgende puntstorten steeds tegen een bestaand stort werden aangelegd, kon de brand zich van het ene stort in het andere voortplanten, zodat thans zelfs in het plateaustort een brandhaard aanwezig is. In 1967 bevond de brand zich behalve in het plateaustort ook nog in puntstort III. Ter bestrijding van de brand paste men wel watersproeiing toe,

doch doven van de brand was onmogelijk. Er werd aangenomen dat de brand in de loop der tijd zou afnemen, daar door verbetering van de wasprocessen het percentage kolen in de stenen die gestort werden daalde.
Ten gevolge van de brand trad (en treedt) als nevenverschijnsel een zekere mate van luchtverontreiniging op door de ontwikkeling van SO2 en CO uit het brandende stort. Alhoewel de concentraties niet direct schadelijk voor de gezondheid van de omwonenden moet worden geacht, gaf (en geeft) de reuk van het SO2 toch een zekere hinder.
In 1967 vond afgraving plaats op het oude stort II waar de rode as met behulp van bulldozer en dragline werd afgegraven voor verkoop aan derden. Het afgraven geschiedde plateau- gewijs.

210 - 6.c. (200-318) Op dit deel van het voormalige mijnterrein is een industrieterrein aangelegd. Waarschijnlijk is bij de aanleg mijnsteen gebruikt.

210 - 6.d. (200-318) Op deze plaats heeft in het verleden in het talud van het stort een slikvijver gelegen. De slikvijvers zijn leeggehaald en het slik is tegen en op de berg gestort.

210 - 6.e. (200-318) Galvano- bedrijf Caja. Dit bedrijf is hier sinds het begin van de 70-er jaren gevestigd. Op het terrein dat een oppervlakte heeft van ca. 20 ha. is mijnsteen aanwezig. Op verschillende plaatsen van het terrein is de bodem verontreinigd met zware metalen, vooral op plaatsen waar bezinkingsvijvers hebben gelegen (Waeyen, 1985).

210 - 7. (202-323) Hermangroeve. Dit is een voormalige bruinkoolgroeve. In het verleden werd hier door Laura en Vereeniging onder andere mijnsteen, bouw- sloop- en bedrijfsafval, vliegas, kalkmelk en beitswater (CaSO4) gestort. Tot voor kort werd de groeve gevuld met mijnsteen afkomstig van de Julia. In 1978 is door de Provincie een stortvergunning afgegeven voor een periode van 10 jaar. Per jaar zou gemiddeld ca. 50.000 kubieke meter afval in de groeve worden gestort. Door bestudering van luchtfoto's uit 1965 is vastgesteld dat de bodem van de groeve destijds beneden de grondwaterspiegel lag. Onlangs is het storten van mijnsteen en ander afval door Laura en Vereeniging op verzoek van G.S. van Limburg stopgezet in verband met mogelijk optredende verontreinigingen in de omgeving van het stort.

210 - 8. (201-322) Deze weg, de SW-26, is over een afstand van ca. 2 km. met mijnsteen gefundeerd. De mijnsteenlaag heeft een gemiddelde dikte van ca. 50-80 cm. Op sommige plaatsen bedraagt de dikte van het mijnsteen- pakket ca. 2 m. (mededeling gemeente Kerkrade). Ten behoeve van de aanleg van de weg, rond 1967, werd een gedeelte van het oude stort van de Laura (310 - 3) weggegraven omdat de weg hier overheen zou gaan lopen. Deze mijnsteen is waarschijnlijk in de taluds van de weg gebruikt.

210 - 9. (200-320) Zuidelijk deel van het nieuwe industrieterrein "Dentgenbach". Bij de aanleg van dit deel van het terrein zou mijnsteen zijn gebruikt. Volgens Staatstoezicht op de Mijnen betreft het hier een pakket mijnsteen van 2-3 m. dikte afkomstig van de Oranje- Nassau II. Volgens de gemeente Kerkrade is een laag mijnsteen van 2-3 m. dikte afkomstig van de Willem- Sophie op het terrein aanwezig. Volgens Laura en Vereeniging is mijnsteen afkomstig van Laura en Vereeniging gebruikt. Bij veldonderzoek zijn een aantal boringen op het terrein tot ca. 4,5 m. diepte verricht. In de bodem van het terrein werd op geen enkele plaats mijnsteen aangetroffen.

210 - 10. (203-322) Voormalige bruinkoolgroeve Anna. Op de kaart wordt dit gebied als "Carisborg" aangegeven. Op luchtfoto's uit 1965 is te zien dat een groot gedeelte van de groeve onder de grondwaterspiegel lag. Op de luchtfoto's is ook te zien dat in de groeve storthopen aanwezig waren. De groeve is in het verleden door Laura en Vereeniging gebruikt als extra stortmogelijkheid. Zo is bekend dat in 1966-1967 gedurende een jaar continu mijnsteen van de Laura, in een hoeveelheid van 200 ton zuivere mijnsteen en 400 ton wassteen per dag, in de groeve is gestort. Ook mijnsteen van de Julia werd vanaf 1960 in de groeve Anna gestort. Naast mijnsteen werd in de groeve het grootste deel van het door de Julia geproduceerde mijnslik gedeponeerd. Volgens de gemeente Kerkrade zou in de groeve Anna nooit mijnsteen c.q. mijnslik zijn gestort.
Na het storten door de mijnen is de groeve gebruikt als huisvuilstort. Toen de groeve vol was is ze afgedekt. Er is een recreatieterrein met wandelpaden en sportvelden op aangelegd. Op het zuidelijk deel van het terrein is een nieuwbouwwijk gebouwd.

210 - 11. (199-320) Plaats waar de voormalige mijnzetel van de Staatsmijn Wilhelmina was gevestigd. Deze mijn is gesloten in 1969. Het grootste deel van het mijnterrein is gelegen in de gemeente Landgraaf (zie 310 - 2.), een klein gedeelte in de gemeente Kerkrade. Dit gedeelte is momenteel eigendom van de gemeente Kerkrade. De mijnzetel is geheel gesloopt. Over het terrein is hier een nieuwe weg aangelegd (Tunnelweg). Ten zuiden van deze weg ligt op het voormalige mijnterrein een woonwagenkamp. Op het terrein is mijnsteen aanwezig.

210 - 12. (200-320) Dit terrein behoorde ook aan de Staatsmijn Wilhelmina. In het verleden lag hier een rangeerterrein. Er is op het terrein mijnsteen aanwezig. Momenteel is het terrein een soort weiland.